

De plaats waarop gij staat . . . door PAULA

't Was alweer leeg. Haar man mocht nu zeggen wat hij wilde, maar hij trok den laatsten tijd weinig volk. 't Was nog wel vroeg, maar toch . . . vol zou het niet worden vanmorgen. Jammer van al 't werk, dat hij aan zijn preek besteed had, want ze wist: dat had hij. 't Moest hem moedeloos stemmen en toch, daar kon ze nooit iets van merken. Altijd weer was daar een verontschuldiging voor alles, als zij het onderwerp maar aanroerde. Ze deed het wel altijd heel voorzichtig, zonder pijn te doen, maar meestal ging hij er nauwelijks op in. Eens had hij gezegd: „Ik geloof, dat je er nog meer weet van hebt dan ik, moeder”. Ze had toen wel kunnen huilen. Voelde hij die belediging dan niet?

Gelukkig, 't begon heusch een beetje aan te loopen, maar 't was ook op slag van tienen, en hoeveel leege plekken waren er nog niet! Schoven de menschen nu maar wat meer naar elkaar toe, dan leek het nog iets, maar zoo in alle hoeken wat! Daar kwam de voorlezer al. Ook die keek rond, of verbeeldde zij zich dat?

Zacht zette de organist het voorspel in van den opgegeven zes-en-dertigsten psalm. Ze kende den geheelen psalm, toch nam ze haar boekje, ze wilde niet opzien als haar man binnenkwam. Gedachteloos zong zij het opgegeven tweede vers mee, onbewust van de woorden vol dank waarmee ze zingende instemde. Onbewust van geschonken rust, met zooveel onrust en wrevel in haar hart.

En de man, dien al haar overdenkingen gouden, volgde rustig, met gebogen hoofd, den langzaam voortgaanden ouderling tot aan den voet van den kansel, drukte de naar hem uitgestoken hand en ging toen enkele treden op, waar hij voor 't laatst in de eenzaamheid een zegen afsmeekte. Een zegen over zijn weekwerk, dat hij nu gereed stond uit te dragen voor groote of kleine opgekomen schare. „Als Ge Uw woord maar niet ledig doet wederkeeren”, was zijn laatste smeeking. Toen, als gesterkt door dit laatste samenzijn met zijn God, beklom hij den kansel. Alle tegenopzien was weggenomen, 't was alsof alles aan hem voorbij ging, of daar alleen aandacht was voor de boodschap zijns Meesters, die hij in naam van zijn Zender had neer te leggen in het midden der gemeente.

Na het plechtig uitgesproken votum legde hij in een eenvoudig gebed de als door hem gevoelde nooden der gemeente neer voor den troon der genade. Ernstiger nog dan gewoonlijk klonk het: „Gij vindt mijn tekst in het U voorgelezen hoofdstuk, het boek Exodus, het derde hoofdstuk, daarvan het vijfde vers, deze woorden: „Trek Uwe schoenen uit van Uwe voeten, want de plaats waarop gij staat is heilig land”.

Na met zijn hoorders de aloude geschiedenis van den man in het brandende braambosch behandeld te hebben, bepaalde hij zijn hoorders in de toepassing bij datgene.

wat als heilig land beschouwd moest worden. In de eerste plaats het gebed, de aanspraak der ziel met God; dit spreken moest met ongeschoeide voeten geschieden. Geen afdwalingen van welken aard ook mochten dat betreden land ontheiligen. Ons opgaan naar de voorhoven onzes Gods, naar de plaatse des gebeds, een betreden van heilig land om de tegenwoordigheid des Allerhoogsten naar Zijn eigen Woord: „Waar twee of drie in mijn naam vergaderd zijn, daar ben ik in het midden van U”.

„Wie is hiertoe bekwaam?” luide het als slotvraag van den kansel.

„Geen trouwer kerkganger dan Satan, die nooit één beurt overslaat, die er altijd op uit is U te doen afdwalen. U te doen vergeten, dat ge heilig land betreedt. En heeft het Gode behaagd U op Uw gebed te ontdoen van wat Zijn huis zoo ontheiligen, dan stemt ge met den dichter des ouden dags in:

Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
O Heer, der legerscharen God,
Zijn mij Uw huis en tempelzangen!
Hoe branden mijn genegenheên
Om 's Heeren voorhof in te treên!
Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen.

In dat sterk verlangen, staat ge met ongeschoeide voeten voor Uw God. Weet het, uit Zijne tegenwoordigheid zult ge niet ongezegend wederkeeren. Mochten daar stormen dreigen, mochten zich donkere wolken boven Uw hoofd samenvakken, laat dat alles U niet verschrikken. Staar met een oog des geloofs naar het brandende braambosch en Uw oor zal de woorden opvangen, die U als lieflijke muziek zullen zijn: „Ik zal zijn, die Ik zijn zal. Geloof dan alleenlijk! Amen.”

Onze slotzang zij een van Davids boetsalmen. Psalm 51:6: „Verwerp mij van Uw aangezicht toch niet. . . .”

„Hoe is het moeder, heb ik het mis of ben je wat somber vandaag?” Hij was naast haar gaan staan, zijn hand rustend op haar schouder. „Toe vertel eens!”

„Dat jij daar nu niets van hebt.”

„Waarvan? Wat is er gebeurd?”

„Ik begrijp jou niet. Je zult toch niet zoo goed als ik gezien hebben, dat het weer zoo leeg was?”

„Zoo leeg? Ik geloof, dat het nogal ging, eigenlijk heb ik er niets van gezien. Ik was vanmorgen echt een beetje weg, weg in 't Woord, 't bevel van mijn Zender, zie je, en dan schakel je, geloof ik, alles uit. Neen, ik heb er niets van gehad.”

„Had ik dan maar gezwegen!”

„Waarom! Nu is het van je af en weet ik de oorzaak van dien diepen rimpel.” Zacht streek zijn hand over haar voorhoofd.

„'t Is niet om mij, vader, alleen om jou. Jij werkt van Maandag tot Zaterdag en als er dan zoo weinig belangstelling is, kan ik daar wel eens verdriet van hebben. De anderen, die het misschien veel lichter opnemen, trekken kerken vol menschen.”

„Dat mag je niet zeggen, moeder, daar weten noch jij noch ik iets van af en daar zit het 'm ook niet in. Als ik den enkeling maar bereiken mag, ben ik al zoo dankbaar. God gaf Zijn knechten van één tot vijf talenten. Al ben ik er een van één of twee talenten, ik weet me geroepen dienstknecht van Hem. Luister eens, moeder, tob daar nu nooit meer over. Mochten zulke gedachten je ooit weer overvallen, probeer je dan iets te herinneren van wat ik vanmorgen gezegd heb, en zoo alles aan je voorbij ging, buig je dan voor Zijn waarschuwend woord: „De plaats waarop gij staat is heilig land”. Daar passen die overdenkingen niet. Probeerden? Ja, hè?”

Bemoedigend sloeg hij even zijn arm om haar heen. Toen hoorde zij hem zacht de deur sluiten en naar zijn studeerkamer gaan. Zij wist om te danken.

Straattafbeelding in Lissabon.